

Macskákról.. 1.

Lektorált változat

A VERSLISTA által kiírt nyílt pályázatos írásokból – PDF-ben – 2015.

Lektor: Koncz-Kovács Anna

A pályázatra 45 írás érkezett be.

A zsűri döntése alapján

I. helyezett lett:

Petres Katalin:

Meki emlékére

II. helyezett lett:

Sárréti Miklós:

Kilencedik élet

III. helyezett lett:

Jószay Magdolna:

Mirci hozzám kerül

című írása.

Gratulálunk!

Kutasi Horváth Katalin: Macskaságok

Hopp! De hisz ez egy használaton kívüli, száraz mosogató! Hogy ez nem az én helyem? De miért is ne maradhatnék itt, amíg csak a kedvem tartja? Én vagyok a mama kedvence, az ölében tévézem, úgysem tudna rám sokáig haragudni! Különben is! Ez a haszontalan viaszvirág például mit keres itt? Neki szabad? Még csak dorombolni se tud! Hogy ez milyen jó kis megfigyelőhely! Majdnem olyan, mint kint a szilvafán! Azért majd inkább ott körmölök! Ja, hogy nem is lenne szabad az emeleten tartózkodnom? Persze! Mindenki tudja, hogy ami tilos, az csak még jobban esik! S amúgy is, ki keresne épp itt? Rengeteg időm van addig, amíg felfedeznek...

Jó móka a cipős szekrényben bujkálni, s milyen klassz a párnák mögé bebújni! De ez valami új! A fém még egy kicsit hűsít is ebben a nagy melegben! Kitaláltam! Ilyenkor idegömbölyödök, télen meg a kissámlin leszek a radiátorhoz simulva. Olyan jó akkor a meleg illatát szagolgatni! Legszívesebben meg is puszilgatnám ilyenkor, odadugnám az orrom is hozzá, de ezzel azért csínján kell bánni! Könnyen megjárhatja a macska! A sütőt is kipróbáltam már, de az még veszélyesebb, egyszer bizony majdnem odapörkölődött a bajszom!

Danitól hallottam egy fekete cicáról, aki a kemence tetején szokott szundikálni. Az sem lehet rossz... Mégis maradok. Hisz én választottam ezt a jó kis helyet! Ez a kiszemelt otthonom. Eleinte a szomszédból járkáltam át ide. Ott nem volt ilyen jó dolgom, még a kicsiket is itt hoztam világra, ezen a teraszon, a fonott székben. Hiába cipelte át őket Dani a gazdámhoz, én egyesével visszahurcoltam őket ide a számban. A lehető legjobb kezekben akartam őket tudni. De sajnos nem vették figyelembe az akaratom! Csak tudnám, mi lett a picikéimmel! Ahányszor csak erre gondolok, sokkal gyorsabban ver a szívem is...

De jó, hogy én szabadon járhattam-kelhettem, s egyre többször feledkezhettem itt! Mindig jutott valami finom falat nekem. Pedig egy jószágos szürke kandúr őrizte a házat, s nem is értem, hogy tűrte meg a jelenléteimet. Még a kényelmes kempingágyra is felengedett maga mellé. Hagyta, hogy megpusziljam. Egyszer csak nem mentem haza többet, ve-

MACSKÁKRÓL... 1.

le maradtam. Eredeti gazdám tudomásul vette döntésemet. Volt neki még macskája rajtam kívül is. Aztán megértettem, Cirmók miért fogadott be. Egyre betegebb lett, enni is alig tudott már. Azt szeretete volna, ha vigaszt hozok, s valamennyire enyhítem a háziak fájdalmát, ha ő már nem lesz.

Valamelyest a helyébe léptem. Persze őt nem pótolhattam, de próbáltam nagyon kedves, ragaszkodó, vigasznyújtó cica lenni, s még jobban a háziak szívébe férkőztem. Persze követtem azért el hibákat... Hányszor hangzott el:

- Cirmiiii! Azonnal gyere le onnan!

Ilyenkor megszeppenve spuriztam le az emeletről - például a hálósobaszekrényből - a lépcsőn megérezve Dani hangjában az ingerültséget. De most csend van. Hát nem is hiányzom?

- Cirmos! A jó ég áldjon meg! Mit művelsz? Hogy kerülsz ide?

- Máu! - felelem.

Milyen csendben jött! Hogy szúrta ki? Én meg azt hittem, jó darabig biztonságban vagyok! Vége a mulatságnak. De milyen szeretettel ölel magához ez a Dani, ahogy kivesz a mosogatóból! Hiába szid, nagyon szeret!

Nem is tudom, ő simít-e finomabban, vagy Hajni! Mindig az, aki éppen... Ahogy a hasam alját meg az ajkam alatt, a nyakam simogatják! Hát az menyeei! El is dobom magam, mert úgyis összeesek a gyönyörtől! Még a nyálam is kicsordult! Jól elnyújtózom jobbra, majd balra, égnek meresztem az összes mancsom... Majdnem olyan jó ez is, mint amikor Dani húzogatja rajtam a ruhakefét. Hajni épp a farkam simogatja. Senki másnak nem engedem, csak neki! Megbízom benne. Pedig ez a legérzékenyebb pontom. Vagyis csíkom. Egy kicsit megnyalogatom a kezüket hálából. Ami nekem jó, az nekik is!

- De jó érdes a nyelve! - örül meg Hajni. S persze Daninak is jár a jóból! Hogy megdicsér mindig, ha hozok neki valamit, legyen az kismadár vagy egér. A mama már nem örül annyira, inkább hüledezik... Rátélepszem egyikük lábára. Amelyik épp közelebb van. A szemem sarkából azért figyelek ám! De ha ti már nem, akkor én azért felnézek még egyszer ahhoz a mosogatóhoz!

Radmila Marković: Kutyam, macskám nekem is volt

Falun élek négyéves korom óta, és ha valaki tudja, én bezzeg tudom, mik a falusi örömök. Van belőlük elég sok, még felsorolni is fárasztó, de azért a legjellegzetesebbeket megemlítem.

Nem kell senkinek sem csörgőórát vásárolnia, mert hajnalban a traktorok pöfékelve csörögnek, zörögnek, még dudálni is tudnak.

Ha valakinek jó a hallása, éjszaka hallhatja, amint a kutyák egymással beszélgetnek mindenféle hangszínen. Nem a faluért ugat a kutya, hanem önmagáért - tartja a szerb közmondás. Ez így igaz. Biztosan elpanaszolják egymásnak, kaptak-e, avagy sem vacsorát. Közben némelyik udvarol a szomszéd „lánynak”, mások feleselnek egymással. Ki tudja, talán még politizálnak is.

Az immunrendszer erősítésére is megfelel a falusi levegő. Száll a por, ha meg elrobog egy autó, mi, falusiak már nem is csapkodunk az orrunk előtt. Minek? Immunisak vagyunk! Ajaj, még a szobában is, ha pár napig nincs kiporolva, megmosva a takaró, és besüt az ablakon a nap, látszik, amikor leülünk, hogy körülöttünk csillogva táncot lejtene az atkák. A poratkák ellen a szervezet küzdjön becsületesen, nem kell a gyógyszer. Ha esett az eső, majd ki kell menni az utcára, oda ne lépjen a turista, ahol fénylik a járda, mert nyakig merül a sárba. Nem valami lélekemelő látvány tárulkozik elénk ezután. A hangosan emlegetett felmenők pedig kapkodhatják a fejüket a felhők mögött.

Aki meg autóval közlekedik, szereltesen fel dudát, mielőtt falura jön. Ne is akármilyet! Kétféle hangot adjon! Az egyik gomb azt üvöltse: „Mars az útból!” Lehet, hogy lesétál az úttestről a kutya, de ha nem, akkor fékezni kell, mert a lámpaüveg veszélybe kerül. A másik gomb meg azt kiabálja: „Sicc, sicc!” Azért a macskák gyorsabban eliszkolnak, mint a kutyák, de éjjel, illetve sötétben az úttesten: kutya, macska és kivilágítatlan kerékpáros robog szem után, ész nélkül. Ebből mi a tanulság? Ne vezess gyorsan vagy egyáltalán autót, ha nem ismered a körülményeket, ahol éppen nyaralsz.

Kutyám, macskám nekem is volt. Ma már csak emlékezek a macskáimra, helyettük mérget rakok le a háziállataimnak, mármint az egereknek és a

patkányoknak. Van belőlük több mint elég. Igaz, nem tartok jószágot, tehát takarmányféleség sincs a házban, de vannak a szomszédokban jószágok is, meg férgek is. A patkány sem ott fészkel, ahonnan lop, hanem a szomszédban. Sejtetik: én vagyok a szomszéd. Persze rajtam kívül senki sem irtja a nemkívánatos állatokat, így egy vagyonom rámegy a patkányméregre. Megsajnálta a fiam, és adott egy patkányfogót. Nem volt probléma. Minden reggelre volt benne egy patkány. Azért nem ment minden simán. A szerkentyű ajtaja olyan erős rugóhoz volt illesztve, hogy minden erőmet össze kellett szednem a kinyitáshoz, mert be kellett helyezni a csalit. Pár sikeres művelet után, amikor ismét készítettem a patkányfogót a rusnya féregnek, a rugó erősebb volt, mint én, és visszarántotta az ajtót a helyére. Csak ott a bökkenő, hogy a nagyujjam az ajtóban várakozott békésen a művelet végére. Patkány helyett a nagyujjam lett fülön csípve, de olyan becsületesen, hogy cafatokban lógott a bőr róla, lapos lett, és ömlött a vér, én meg lézengve indultam be a házba. Most már tudom. A megfogott patkányok lelkei álltak rajtam bosszút. Ezért a patkányfogó nyugdíjaztatva lett, és ott folytattam, ahol abba hagytam az etetést. Van olyan érzésem, hogy csemegének használják a patkányméregként vásárolteledelt, mert a méreg állandóan elfogy, ebből az következik: a patkányok maradnak. Amikor volt macskám, illetve voltak macskáim, úgy emlékszem, a hivatlan vendégekből akkor is volt a háznál, csak kevesebb, mert a szomszédim is irtották őket.

Azt tartja a fáma, ha fekete macska megy át előtted, nem lesz szerencséd. Nekem is volt fekete macskám, de az más. Az lehetett előttem, mellettem, mögöttem, de az utcán nem akarok egy fekete macskát sem látni, mert tényleg elhagy a szerencse. Fekete macska ide, fekete macska oda, nem vagyok Fortuna istennő kegyeltje, de jobb valakit bűnbaknak kikiáltani.

Nem egy macskám volt az életemben, de ha már megemlítettem a feketét, elmondom, hogy az enyém kandúr volt, és Marcinak kereszteltem, amikor elkaptam. Marcikám nem egyedül jött a házhoz, hanem egy fekete-fehér szőrzetű Miriammal. Nem érdekelte őket a testvéri viszony, szerelmeskedtek, és Miriam három kismacskának adott életet, de las-

san kezdett fogyni, mint a gyertyaszál. Az állatorvos sem törte a tollát, hogy segítsen rajta, így elpusztult. Már annyira azért felerősödtek a kismacskák, hogy én lettem a pótmama. Felhívított tehéntejjel etettem őket, Marci meg a szárnyai alá vette a csemetéit. Valóban rendes apuka lett, mert vigyázta őket, tanította, hogyan kell egeret fogni. Egyszer megdorgáltam, mert hanyatt feküdt, a kismacskáját a levegőben tartotta első két lábával, a nyakát szorongatta a fogával, a hátsó két lábával a hasát karmolgatta. Felháborodásomban tanácsért folyamodtam a szomszédasszonyhoz. Mi ilyenkor a teendő? Megkaptam a választ:

- Hallgass! Örülj, hogy tanítja a kismacskáit, hogyan kell a patkányt elpusztítani. Még ezt sem tudod? Tudtommal mindig voltak macskáitok.

- Vica néni, azért macskaszakértő nem vagyok.

- Nem is kell hozzá egyetemi végzettség, hogy ennyit tudjon az ember. Nekem még nyolc osztályom sincsen. Igaz, én sem tudok mindent. Amikor megkérdeztem: ki a fityfene az a Csépe Imre, akiről elneveztek egy utcát, akkor úgy jártam, mint te most a Marciddal. Azt a választ kaptam, hogy még ezt sem tudom, pedig hegyesi születésű író.

Marcikámmal felneveltük a kismacskákat, és egy napon eltűnt az udvaromból. Kerestem, vártam, kérdezősködtem, de senki sem tudott vigasztaló szót mondani. Teltek, múltak az évek, már nem hiányzott Marcim, mert ott volt a három utódja, amikor egy reggelen, amint kiléptem a házam ajtaján, megláttam a kerítés cölöpjén ülni egy fekete macskát. Már tátottam a számat, hogy elüvöltsem: „sicc”, amikor nyávogott egyet a macska, és nézett rám, olyan szeretettel, amit leírni nem lehet, de továbbra is ott trónolt a cölöp tetején. Odamentem hozzá, akkor ugrott a lábamhoz, hízelgett, dorombolt. Felvettem, és szeretgettük egymást. Amikor jobban megfigyeltem, hiányoztak fogai, és az idő múltával valahogy megváltozott. Egy napon hiába hívtam, elpusztult. Megsirattam, és eltemettem.

Kicsit előreszaladtam az időben, de most visszatérve elmesélem. A három kismacska közül kettő kislány volt. Jobban szerettem volna, ha kandúrok, de nem én adtam meg nekik a nemüket. A fekete-fehér szőrű az anyja nevét örökölte, a tiszta fekete lett Mici, a kandúr logikusan a Marci nevet kapta. A fajfenntartás ösztöne bennük is jelen volt. Lát-

MACSKÁKRÓL... 1.

tam, februári nyávogások után, szaporodni fog a család. Mici is meg Miriam is kezdtek hasban terebélyesedni. Nem ugráltam örömben, de nem tehettem semmit sem.

Telt-múlt az idő. Egy vasárnap tovább aludtam, mint általában, mert nem kellett főzőm. Még azt is fontos megemlíteni, hogy abban az időben nem zártunk ajtót, sokan még a kaput sem, mert a pisze sem bántott senkit sem. Nálam is nyitva volt az ajtó éjszakára, hadd tóduljon be a friss levegő, csakhogy azon a jelentős éjszakán nem csak a levegő járkált a szobámban, hanem Miriam is besettenkedett. Félreértés ne essék, éjszakára megvolt a helyük a macskáknak, kutyának, de nem a szobában. Amikor kinyitottam a szememet, illetve még csak kezdtem ébredezni, valami szőrös bizsergette a nyakamat. Úgy felugrottam, mint akit puskából lőttek ki. Nagy volt az ijedség, de a látvány sem volt mindennapi. Miriam ott feküdt a fejem melletti helyen, és hozta világra a kölykeit. Nézett rám bűnbánó tekintettel, és mintha azt mondta volna: „Féltem egyedül lenni, ne haragudj rám. Szülök. Fájdalmas, de van már két kismacskám. Lesz még egy. Kérlek, ne bánts. Hadd szüljem itt meg még a harmadikat is.”

Megértettem, és amikor befejeződött a bábaasszonyi tevékenységem (ami abból állt, hogy néztem, ahogyan erőlködik a macska, megsimogattam a fejét, és jobban féltem, mint ő), készítettem egy puha ágyszerűséget, és odatettem az előszobába az újdonsült cicamamát a három kiscicával, az ágyamat meg rendbe szedtem. Mindent lehúztam, mosásba hajítottam, és elégedett voltam önmagammal, mert emberségesebb voltam a cicusommal, mint hajdanán az öcsémével.

Egy alkalommal hazajöttem Újvidékről, ahol egyetemistaként éltem. Abban az időben ritkán jöttünk haza, mert nem volt rá pénzünk. Nem csak nekem volt üres a zsebem, hanem a többieknek is, egy-két kivétellel. Ha így ritkán hazaértem, az öcsém, Tibor átölelt, megpusztilgatótt, az anyám is örült nagyon, de ez alkalommal mindkettőjüknek lógott az orra, sőt, volt még sírás is.

- Mi történt? - kérdeztem.

Az öcskös sírva fakadt, és alig tudta elmondani, hogy elpusztul a macskája, mert mérget evett, vagy mérgezett egereket.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- Gyere, nézd meg, itt fekszik, már hab jön a száján.

- Hagyjátok szenvedni ezt a szerencsétlen állatot? Hol a fejsze? Majd én megszabadítom a kínjaitól.

Még a végére sem értem a mondanivalómnak, amire az anyám is meg az öcsém is hangos sírásba kezdtek.

- Jól van, ha nem akanjátok. Van idehaza tej? Anyus, te egy erős pálcát törjél, mert már görcsben van a szája, ki kell feszíteni, és öntök bele tejet. Hátha segíteni tudunk rajta. Anyus, te fogd a macskát, én majd szétfeszítem a száját.

Valóban sikerült a macskának lassan tejet adni, először cseppenként, majd amikor már egy kicsit magához tért nyalogatva nyelte le a tejet. Nem jött a hab a száján. Készítettem neki a szalmakazal tövében hűvös helyet, és oda tettem Mirzsát. bementünk a konyhába, beszélgettünk, az anyánk meg készítette az ebédet. Ahogy így ülök, egyszer azt érzem, hogy valami a lábamhoz simul. Odanézek, és láss csodát! A szerencsétlen jószág bevánszorgott a konyhába, odafeküdt a lábamhoz, és olyan hálásan nézett rám, ahogy ember nemigen tud.

Most majdnem én kezdtem el hullatni a könnyeimet, annyira meghatódtam ekkora szeretet és köszönet láttán. Meg a lelkiismeretem is felébredt. Hogy lehettem ennyire kegyetlen, még gondolatban is: megölni egy szerencsétlen jószágot.

Megszeretgettem, adtam neki megint tejet. Elfogadta, de sajnos nem volt elég hatásos a módszerem, mert Mirzsa reggelre elpusztult.

Először történt meg, hogy az a pár nap, amíg idehaza voltam, levert hangulatban telt el.

Áfra Piroska: Régidőben

Jó az irány?!

Régen:

A szőlőtőkék katonás rendben álltak a kertben. Lugasok között vezetett út a házhoz. Egyszerű, fehér, meszelt falak hirdették a békét.

MACSKÁKRÓL... 1.

Minden idilli hangulatot árasztott. Nagy futórózsa formált kaput, bódító illata hívogatta az idelátogatót. Talán valaki húslevest főzött, mert ez keveredett a rózsailleslással. A kutya is ezt érezhette, mert nem tudott aludni. Nagyokat szippantott a levegőbe, így próbált jóllakni. Néha ásított egy nyűszítőset, hátha észreveszi valaki, hogy éhes. Odébb, a gyümölcsfák tették a dolgukat: érlelték terméseiket szorgosan.

A hangyák futottak a földre hullt leveleken, óriásnak tűnő galacsint cipelve, hitték, örökké élnek. Mindenki megtalálta a helyét a kis udvarban. Ha felnéztünk az égre, megcsodálhattuk a sokféle bárányszerű és találgathattunk, melyik mire hasonlíthat. Ez jó időtöltésnek tűnt.

Az öreg Nap jól kiakasztotta vöröslő palástját a verandára ma, mert majdnem kiakad a hőmérő a nagy hőség láttán. Nyárutó volt. Néha egy kis futó zápor elverte a port, aztán a lenge szellő a napfényel karöltve eltüntette a keréknyomba hulló kis pocsolókat is.

Nagyapám a rozoga padon ült. Két háborút is átélte. Nem látszott rajta. Pipázott. Arcán a rózsák még mindig olyan pirosak voltak, mint fiatal korában. Néha szemébe ment a füst, akkor hunyorgott. A felfűzött paprikák alatt ücsörögve szívesen mélézött el azon, milyen szép a konyhakert, és még a madárijesztő is barátságosnak tűnt. Annak talán nem is volt funkciója, csak hát a szomszédnak is van.

Lassan össze kéne szedni a lehullott szilvát is - gondolta, de mégsem tette. Nem volt hozzá kedve. Ellustult az ebéd után, ahogy a macskái is. Azok is elégedetten szunyókáltak a frissen gereblyélt veteményesben. Sokan voltak. Sajnálta elpusztítani őket, pedig ötöt is fialt a szürke ordas. Nem baj, majd elviszi őket valaki, ha nem, akkor meg ellesznek itt családosul. Az öreg Riska teje majd eltartja őket.

Volt köztük mindenféle, tarka, fehér, fekete, rozsdás és ordas is.

- Merre kószált ez a mihaszna, hogy ennyiféle kölyke lett?! - gondolkodott hangosan az öreg.

Erre a cirnos, mintha megértette volna, hogy róla van szó, kényes nyávogással szaladt oda gazdájához. A lábához dörgölözve kért elnézést a kis csavargó. Felugrott nagyapám ölébe, aki megsimogatta macskája buksiját. Az állat összegömbölyödött, és békésen elaludt. Még a farkincáját is mag alá húzta, hogy ne lógjon le. Néha meg-megbiccent a bajsza, talán egerészett álmában.

Nyugodtan csak itt aludhatott, mert az éhes kölykei nem hagyták békén. A szél leejtett egy sárgult levelet az almafáról, amit a kiscicák megtaláltak. Mancsaikkal vidáman pofozták, dobálták, szinte öröm volt nézni. Eljött az uzsonnaidő. Nagypám felállt, a macska leugrott. Az öreg kenyérszalonnát vett magához, és visszaült. Ráérősen eszegetett, néha dobott egy-egy falatkát a kíváncsi jószágoknak is, akik körülötte lábatlankodtak. Gondos mosakodás következett. Micó szinte az egész testét átnyalogatta.

- Csak nem vendéget vársz? Késő van már ahhoz. Készülj az alváshoz inkább! Még kaptok egy kis tejet, és mire felnyelvelitek, feljön a hold is. Így is lett. Mindenki nyugovóra tért: a macskák kupacban, a nagypám a szalmazsákos ágyon. Csak egy-egy horkantása törte meg a csendet, és egy távolban ugató kutya.

Ma:

A műanyag ablakban egy fajtiszta, törzskönyvezett, díjnyertes, ivartalanított macska várja a gazdáját. Meg is érkezik. Mindig siet. A cica enni kér. Természetesen macskakonzervet kap. Ebben minden tápanyag és vitamin benne van, amire neki szüksége van.

- Egyél, mert utána megyünk a kozmetikushoz! - hangzik az utasítás.

A kozmetikus megfésüli, megfürdeti és mindent megcsinál jó pénzért, amitől az állat csodás egyeddé válik. Még örül is, hogy kimehet a házból, mert máskor ugyan nem teheti.

Csak a szoba és a WC között szalonzhat, mert ott van az alom. Ha jól viselkedik, egyszer egy nap elviszik pórázon sétálni. Hadd lássák a szomszédok, milyen tökéletes jószág Kende.

Tegnap épp nem volt ehhez kedve a gazdinak, így még unalmasabb volt a napja, mint máskor. Van sok bolti játéka, de nem szokott velük játszani, még a szagát is utálja a gumiegérnek. Kapott néhány serleget is, de ennek a szónak még a jelentését sem érti. Csak a szekrény tetején sorakozva állnak azok a „valamik”, és ha vendég jön, a gazdája megmutatja mindenkinek. Ilyenkor meg is simogatja, de utána kezet mos. Ha eljön az este, akkor lekuporodik a mancsos mintájú kosarába, és álmodni kezd...

Összegzés: No comment!

Bubrik Zseraldina: Mici, Mimi, és Venyige

Mici, a cicamami ült, vele szemben játszott két gyermeke. Mimi és Venyige. Mimi volt a kisebbik, és persze a legharcosabb. Mindig próbálta bántani testvérét, aki persze nem hagyta magát.

- Most megtámadlak! - kiabálta Mimi, majd felemelte jobb karját, kiengette karmait, és végighúzta Venyigén.

A testvére nagyot kiáltott, majd hirtelen mozdulattal ráugrott Mimore. Elkezdődött a harc a két testvér között.

Mici először csak nézte, majd kitárt szemekkel bámult, és amikor érezte, baj van, nagyot nyávogott.

- Nem megmondtam már százszor, hogy ne legyetek olyan harciasak? Nem ellenségek, hanem testvérek vagytok! Mindketten a helyetekre! Most!

Mimi és Venyige szót fogadott. Mindketten elindultak a kis fészükbe, de olyan durcásan, mintha a világ vége jött volna el. Majd szépen lefeküdtek, egymással szemben. Szúrós szemekkel bámulták egymást. Persze szólni nem mertek, mert akkor biztos baj lett volna. Mimi egyszer szólt, de rájött, nem éri meg. Mindig a mamának van igaza. Órákig feküdtek, mikor kinyílt a konyha ajtaja, meglátták a gazdit. Valami volt a kezében, odament a táljukhoz, amikor önteni kezdte, akkor látták meg a tejet. Mindketten nagyot nyeltek, de nem mertek megmozdulni. A gazdi abbahagyta, megfordult, és ott hagyta őket. Mimi és Venyige hirtelen az anyjukra nézett. Mici elmosolyodott, majd lehunyta a szemét. A két kiscica mintha parancsot kaptak volna, felugrottak, odaszaladtak a tálkához. Hevesen, mintha ezer éve nem ittak volna, hozzákezdték szür-csölni. Mici csak nézte, nézte gyermekeit, amint mohón isszák a házi tejet.

Egy kis idő után az anyacica is odament, megnézte, hagytak-e neki is egy kicsit. Mimi és Venyige abbahagyta. Felemelték fejüket, megnyalták a szájuk szélét. Micinek pár korty maradt, amit nyomban meg is ivott. A kiscicák büfögtek egyet, majd elmentek lefeküdni. Mici követte őket.

- Gyerekek! Tanuljátok meg, ha már én nem leszek, ketten maradtok. Szeretetben, boldogságban éljete. Ne harcoljatok! - Mici utolsó szavait se Mimi, se Venyige nem hallotta, mert mindketten elaludtak, egymást átölelve.

Varga Katalin: Tüsi álma

Tüsi cica nem szerette a macskaeledelt, egerészni sem volt hajlandó.

Éppen lustán heverészett a konyhában a kályha mellet, amikor látta, hogy gazdaasszonya egy mázas csuporban friss tejfölt visz be a kamrába. Tett-vett ott, majd dolga végeztével kiment az udvarra. De a kamra ajtaja nyitva maradt. Több sem kellett Tüsinek, máris bajszát nyalogatta. Micsoda lakoma lesz!

Lábujjhegyen közelítette meg a célpontot. De amit ott látott, attól szeme-szája tátva maradt.

Egy teljes mezei pocok család lakmározott éppen a tejfölből. Hogy a csudába jutottak be ezek? FURCSA! - gondolta magában.

Haditervet kell kieszelni - gondolta. Ekkor zajt hallott a szoba felől. Beosonva látta ám, hogy a szekrény ajtaja tárva-nyitva áll. Bebújt az ágy alá, onnan vette szemügyre, mi is történik.

Újabb pocokkommandót látott hancúrozni a szőnyegen. Mindenütt szét-tépett ruhafoszlányok heverték.

- Ez nem lehet igaz - nyávogta.

- Nincs itthon a macska, cincognak az egerek - hallotta a nagy kunco-gást Tüsi.

Ezt bizony egy valamirevaló macska nem viselheti el. Valamit sürgősen tenni kell - határozta el.

De hogy bír el ennyi mezei cincogóval? Ő, akinek alantas feladat volt mindig az egérfogás?

Gazdaasszonyának sincsen ennyi egérfogója.

Na és a szegényről nem is beszélve? Mit mondana a többi macska, ha ezt megtudná?

Főleg az a kényes, fényes bundájú cicahölgy a szomszédban?

- Mit tegyek? - vette fontolóra a dolgot.

Közben a kamrában nagy hancúrozás folyt. Tüsi kiosont, s látta, a csupor már félig kiürült. Visszament a szobába, és bekapcsolta a DVD-lejátszót. Nemrégén vett fel rá a gazdája félelmetes, ördögi macska-

MACSKÁKRÓL... 1.

nyávogást. Minden szál szőre az égnek állt tőle, már akkor is, amikor először meghallgatta. Jól jön ez most - gondolta.

Bekapcsolta hát a lejátszót, és teljes hangerőre állította.

A pockok a kamrában szinte megmerevedtek a félelemtől. Összegyűltek lent a földön, a polc előtt. Több sem kellett Tüsinek. A már teljesen kiürült csuprot rájuk dobta a polcról.

- Segítsééééééééég, segítséééééééééég - hallatszott.

- Cincogjatok csak - mondta a benragadtaknak.

A nagy kiabálásra a szobában is síri csend támadt.

- Baj történt a kamrában, pocoktársak - állapította meg egy bajszos, vezérnek látszó rágcsáló. - Mentőcsapat, indulj! - adta ki az utasítást.

De nem számított Tüsire. Ő éppen egy gombolyag fonalat feszített ki a szobaajtó között. Éppen olyan magasságban, hogy útját állja a menekülő pocoknépségeknek.

Nagy kavarodás támadt, estek-keltek a rágcsálók hangos sivalkodással.

Hősünk nagy hirtelen egy kosarat borított rájuk.

- Ez igen, büszke lehetek magamra - nyávogta fennhangon. - Pocoknépség legyőzve. A büszkeségemen nem esett csorba. Bámulhat a sok szomszéd macska. Leginkább az a szépséges cicahölgy, aki nekem úgy tetszik. Jöhetne már az asszonyom is, látná, milyen ügyes macskája van. Talán még tejfölt is kapnék ajándékba.

Meg is nyalta szép hosszú bajuszát a gondolatra. Kéjesen nyújtózott egyet. Már hallotta is a gazdasszonya hangját.

- Na, te híres macska, egész nap heverészel, keresztben fekszel a szobaajtó előtt? Hoztam neked finom tejecskét, te lusták lustája.

Tüsi kinyitotta a szemeit. A kamraajtó csukva, a szobában nyoma sem volt a kosárnak, s alatta a pocoknépségek. Ahogy asszonya bement a kamrába, bizony a tejfölös csupor is ott volt a polcon érintetlenül. Tehát se lakmározás, sem pedig győzelem a pockok fölött. De azért jó kis álom volt. Gondolta Tüsi, a család lusta, de legkedvesebb macskája.

A folyóirat anyaga letölthető a http://poeta.hu/ingyen_oldalrol.

Jószay Magdolna: Mirci hozzám kerül

Egész gyerekkoromat végigkísérte az érzés, mennyire szerettem volna macskát. S bár kertés házban laktunk, simán elfért volna kutya, macska - mint ahogy később el is fért -, apám kijelentette, hogy „nem”. Mert hogy lakásba nem való állat. Azt ő is látta lelki szemeivel maga előtt, hogy hiába lenne a fogadalom, hogy az illető jószág „nem jöhetne be a házba”, az úgysem lenne nálunk megvalósítható...

Így maradtak nekem mindig csak a szomszédok macskája, valamint a gyerekkori, falun töltött nyaraimon a nagyszüleim vörös cicája, Zina. Végül is nem panaszkodtam, hisz évente két és fél hónapig volt cicám, de azért sóhajtoztam egy saját macska után.

Már nyolcadikos voltam, mikor iskolából hazafelé menet, a mi utcánkban, egyszerre csak megláttam... Őt! Pont olyan volt, amelyet mindig is elképzelttem magamnak. Kis süldő macska, fényes, fekete bundával, citromsárga szemekkel ült egy kerítésoszlopon, és nézett a világba. Tőlünk két házzal odébb, csak épp a másik oldalon. Természetesen lelöktem a táskát, és elkezdtem simogatni. Hagyta, szelíd volt. Szívem szaporán vert, mikor a cica elkezdett dorombolni. Egyszerűen képtelen voltam otthagyni, a cica sem mozdult a kerítésoszlopról.

- Nem kell nektek ez a cica, Magdikám? Itt ült egész nap! - szólt a házból kilépve Bana néni.

- Hát nem a néniéké?

- Nem hát! Mondom, itt ül, egész nap. Még enni se jött le, hiába hívtuk...

- Tessék várni, hazaszaladok, megkérdezem - nyögtem lélekszakadva, az izgalomtól még a táskámat is kiborítva.

Gondoltam: „most vagy soha!” Szüleim dolgoztak, csak nagymamám volt otthon. Egy szuszra hadartam el mindent, közben kértem, könyörögtem, rimádkodtam. Nagyanyám hallgatott, csóválva a fejét... aztán így szólt:

- De hát tudod, hogy apád...

Rám nézett, s nem tudom, mit láthatott, mert így folytatta:

- Jól van, hozzád. Megnézem, aztán majd eldöntjük.

Akkor már picit nyeregben éreztem magam; ha ez a cica egyszer itt lesz, innen én ki nem engedem!

MACSKÁKRÓL... 1.

Szaladtam a kerítéshez, kiabálva:

- Bana néniiii! Elhozhatom! - Azt a tényt meg sem említettem, hogy „csak megnézni” vihetem el...

A cica még mindig ugyanúgy ült, mint egy apró, mégis méltóságteljes oszlopdísz. Nem ugrott le, nem szaladt el, pedig idegen vagyok, zajjal vagyok... Miért nem? Miért hagyja magát simogatni, hogy lehet az, hogy megfoghatom? Még ilyen cicát nem láttam! Megfogtam, leemeltem, magamhoz szorítottam. Annyira, de annyira boldog voltam!

Nagyanyám ölbe vette, leült vele az udvari lócára. Megnézte a szemét, fülét, valahogy még a szájába is benézett. Felemelte a farkát, gondolom, konstataálta, fiú-e vagy lány. Lány volt...

- Hát, jobb lett volna, ha fiú... - mondta szárazon, mosolytalanul nagyanyám, időnként még mindig csóváltatva a fejét. Bennem az ütő is megállt: „de hát csak nem azért nem lesz cicám, mert lány?”

- Mit szól majd apád?

Ebben a kérdésben, úgy tűnt, az esetleges válasz is benne volt... Ezek szerint lesz cicám! És apámat majd megpuhítjuk... talán.

Nagyanyám kezembe adta a cicát, és bement a konyhába. Belülről kinyitotta az ablakot, és szólt nekem, hogy rakjam az ablakpárkányra a macskát... Persze ezt én nem értettem, de nagyanyám ezzel nem foglalkozott - így kell, és kész. Odaraktam a cicát, ő meg beugrott a konyhába... ezzel el volt intézve. Mint később megtudtam, ez egy népi szokás - babona? - volt a régi öregek közt, hogy a házhoz hozott, házhoz került macska akkor lesz jó (egerésző) macska, ha ablakon át engedjük be a lakásba.

Nagyanyám melegített neki egy kis tejet. Kis kölyökpárducomat melléraktam, megszaglászta, majd lefetyelni kezdett, én meg megdicsőülten néztem. Olyan formás volt, olyan szép, és hihetetlen, mennyire egyből otthon volt! Nem bírtam tőle elszakadni. Igazi, saját cicám van! Nekem! Én vagyok a világon a leggazdagabb - ilyen érzésekkel telt csordultig a lelkem.

Ugyanakkor éreztem, hogy hátravan még egy ütközet. Nagyanyám is feltűnően szótlan volt, de azért beállított a sarokba egy homokkal félig megrakott régi tepsit, almosnak.

Először anyám jött haza.

- Te jó isten... mit szól majd apád? Mit adunk neki most enni? - dűnyögött, de megmelegedett a szívem, ahogy elkezdte simogatni Mircit.

Mert addigra már nevet adtam neki... Mirci megszagolt minden kezét, amely hozzáért. Így tett öcsémrel is, aki valamilyen szakkörrel jött éppen haza. Szájtátva nézte a cicát, majd zsineget kötött egy papírdarabra és húzgálni kezdte előtte. Mirci vette a lapot, s egy félórányi aktív játék után kidőlt a folyamatos mozgásban alaposan megfáradt kiscica. A sámli aludt el, nem látott, nem hallott. Álmában picit néha megrezzentek tappancsai, füle, bajsza... s én csak egyre gyönyörködtem benne.

Apám vidéken dolgozott, vonattal járt nap mint nap, így ő ért haza a legkésőbb. Fizikai munkát végzett, új házakba vezette be a villanyt meggyezerte. Meglehetősen elfáradva ért mindig haza, de nem volt jellemző rá, hogy rosszkedvet is hozzon magával. Szeretett nagyon bennünket, de az elveit ritkán adta fel, eddig talán soha.

- Hát ez meg micsoda? - kérdezte, és megállt a sámli előtt. Megállt vele a lélegzet is, és olyan csend lett, hogy szinte hangja volt. Nyolc szem-pár meredt rá, és vártuk a végítéletet.

- Megmondtam, hogy nem lehet a házban macska, nem? - nézett körbe az arcokon. Nagyanyám engesztelő, anyám „egyetértő-de-minket-védő”, öcsém kérdően csodálkozó arckifejezésén egyenként megállapodott a tekintete. Majd rám nézett:

- Ugye, te voltál?

Lehajtott fejjel, égő arccal vártam a szidást, miközben hevesen dobogó szívvel néztem a sámli s a rajta édesdeden, nyugodtan alvó pici kis jószágot.

- Igen... - suttogtam. - De apu... elmesélem... ez a cica ott ült egész nap a kerítésen... nem jött le senkinek... ő engem várt... egyből engedte, hogy simogassam és hazahozzam... és különben sem kérek semmit majd születésnapomra sem, meg karácsonyra sem, meg soha semmi mást... csak ezt a cicát... ez mindent pótol... és...

Még folytattam volna, de közben Mirci felébredt. Teljes hosszában - ami azért nem volt túl nagy - oldalára dőlve hatalmasat ásított, majd

hanyatt fordult, úgy nézett fel sárga holdszemeivel a körülötte összegyűlt embertömegre. Egyáltalán nem zavartatta magát. Felült a sámlin, és apró mancsával mosakodni kezdett. Úgy ült ott, mint egy kis Kacor király.

Apám arcán mosoly futott át. Nem szólt, csak egyik hatalmas kezét a fejemre, a másikat pedig Mirci orra elé tette, majd simogatni kezdte... azt hiszem, ekkor sírtam életemben először hálával teli, megkönnyebbült örömtől.

Jószay Magdolna: Mirci felnő

Mircivel szebb volt az élet. Nem tudom, honnan jött el, és hogyan, miért, de az biztos, hogy nem régóta kószálhatott, hiszen selymes, fekete bundája csak úgy ragyogott, s az, hogy nem félt az emberektől, sőt: bizalmas, kedves, barátságos volt, az is mutatta, hogy jól szocializált, hogy valahol szerették. Ott, a környéken hiába kérdeztük meg az embereket, senki nem tudta, hova tartozik. Nem volt annyira jó az a tudat, hogy talán valahol, valakinek nagyon hiányzik... Aztán egy idő után nem is igazán akartam, hogy nagyon kérdezősködjünk tovább. Hiszen valahogy elkóborolt, és valljuk be, azért Mircinek szerencséje is volt... ez az elkószálós történet sokkal rosszabb véget is érhetett volna, mint hogy mi befogadtuk...

Olyan könnyen és észrevétlenül illeszkedett be közénk, mintha ide született volna. Tetszett, hogy bár kedves, szeretetteljes cica, mégsem lekenyerezhető, független egyéniség volt. A simogatás is csak addig kellett neki, amíg ő akarta, de ha menni akart, ment.

Hamarosan már rendszeresen kikéredzkedett a dolgára, s megfigyeltük, hogy még mielőtt produkálna valamit, első dolga az volt, hogy az eperfához szaladt, s a fatörzsnek nekifeszülve jól megkapargatta azt. Mikor így kiengedtük, utána lestük is rendszeren, míg vissza nem tér. Eleinte kinn aludt a konyhában, volt neki egy kis bélelt kosara. Ágyba engedni nem volt szabad, bár nagyon vágytam rá, hogy alvás előtt simogathassam és doromboljon nekem... de úgy éreztem, pont elég ajándék

volt az is, hogy megtarthattam ezt a cicát, és éppen elég nagy szó, hogy apám, elveit feladva, engedett. Azóta is tudom, hogy ha valaki a kisujját nyújtja, elégedjünk meg annyival, és ne akarjuk rögtön az egész karját. Én folyamatosan késztetést éreztem, hogy kifejezhessem Mircinek, mennyire szépnek tartom és szeretem, meg hogy mit jelent nekem. Elnézegettem sokszor, ahogy jellegzetes „egyiptomi” módon ült, távolba nézve, csaknem mozdulatlanul. Nagyon tetszett előlről, ahogy néztem két kis finom lábacsckáját, köréjük kanyarodó farkincáját, értelmes, sárga holdszemeit, hosszú bajszocskáit; magasra emelt fejéből tündéri kis arc tekintett a világba. Hátulról is roppant formás volt, ahogy ült, kis kerek hátsó, magán körbekanyarodó farkinca, kecses nyakon a kis fekete cicabuksi...

Rendszeresen úgy tanultam, hogy ölemben volt Mirci. Kis, fekete tekercsként feküdt, s kezem ösztönösen járta bundáján becéző útját. Néha kis szünetet tartott alvás közben, olyankor felült, ásított párat, és nagy dorombolással jól megdagasztott.

Játszottunk is sokat. Nem volt még olyan, hogy bolti macskajáték, ugyan! Házi gyártmányú dolgokkal játszott, általában szerette a madzagos, húzgálható dolgokat, paskolgatni való parafa dugókat, zörgős apró tárgyakat, de vidáman eljátszogatott akár alma- vagy kukoricacsutkával, szárazkenyér-darabbal is.

Emlékszem, egyszer volt egy balesete. Nálunk a konyhában úgynevezett sparhelt volt. Nemcsak a sütést-főzést, hanem a helyiség bemelegítését is szolgálta. Egész felülete vas, mindig azon főtt-melegedett az étel, de ha más nem, a vizesfazék mindig tele volt vízzel rajta, hisz nem volt belső vízvezeték vagy bojler a házban. Mirci egyetlenegyszer ugrott fel a tűzhelyre... Már későn vettük észre, nem lehetett megakadályozni. Egy pillanatig látszott az arcán a megrökönyödés, aztán mintha darázs csípte volna, úgy ugrott le! Szegényke elvonult a sarokba, ahol szó szerint sebeit nyalogatta... sérült kis talppárnácskáit. Nagyanyám tejföllel kente be neki, ami persze szinte felesleges volt, hiszen folyton lenyalogatta.

Egyszer majdnem elvittem magammal az iskolába. Reggeli rohanás előtt már nem néztem a táskámba, csak becsatoltam, vállamra kaptam, és ro-

hantam a buszhoz. Útközben csak gyanús lett a furcsán kigömbölyödő táska, és valami tőlem független mocorgás is eljutott az agyamig, előbb gyanús lett a dolog, majd leesett a tantusz. Hazaszaladtam, a buszt már persze nem értem el. Otthon kinyitottam a táskámat, s Mirci, mintha mi sem történt volna, kiugrott, s engem szinte levegőnek nézve elkezdett nekem háttal, fölényesen mosakodni. Hát igen, a mosakodás mindenekfelett, minden körülmények között az első! Főleg, ha zavarunkat akarjuk oldani...

Következő évben meghalt szegény nagymamám, s akkor az ő szobáját megörököltem. Addigra Mirci már olyan családtag lett, hogy érdekes módon senkinek semmi kifogása nem lett aztán az ellen - mikor kiderült -, hogy velem alszik.

Ahogy a fekete lánycicáknál általában lenni szokott, Mirci sem lett nagy súlyú, nagy termetű soha. Kicsi, filigrán felnőtt cicává nőtt és maradt, nagyjából 3,5 kg-mal.

Sajnos, abban az időben nem volt köztudatban az, hogy macskát is lehet orvoshoz vinni. Borzasztó ezt mondani, de akkori viszonylatban a macska szinte fogyóeszköz volt. (Sőt, sok helyen még mindig az.) Én is már csak felnőtt koromban tudtam meg, hogy macskát is lehet oltatni például! Azt meg, hogy ivartalanítás, mint szót sem hallottam házi macskákkal kapcsolatban, sem otthon, sem semmilyen ismerősi környezetben.

Így elkerülhetetlenül bekövetkezett, hogy következő évben, nyár elején Mircinek kiscicái születtek. Ismertük az apukát is. Hatalmas fejű, szép arcú, kicsit viharvert, sárgásbarna cirmos járt udvarolni (szó szerint) hozzá. Őt Bandinak hívtuk, s néha, ha már ott volt ő is abban az időszakban - és utána is sokszor - az udvaron, hát neki is vittünk esténként egy kis kaját.

Mirci születését eléggé megszenvedtük. Mikor már éreztük, hogy közeleg az idő, akkor anyukám beállított a konyha és kamra közt álló, régi, már nem rendeltetésszerűen használt konyhaszekrény ajtós részének aljába egy nagy dobozt, kibélelte, és az ajtaja állandóan nyitva állt. Néha meg is mutattuk Mircinek, hadd legyen számára ismerős.

Mikor eljött az idő, Mirci elkezdett utánunk járkalni, miközben panaszosan nyávogott. Olyan beszédesen és rémülten nézett; szerettem

volna megnyugtatni, hogy értse: tudom, miről van szó, és nem lesz semmi baj... legalábbis reméljük. A gond az volt, hogy szerintem ő maga sem tudta, mi ez, mi baj van övele, csak azt érezte, hogy fáj. Folyamatosan tessékeltük a szülődobozba, s ott lefeküdt, simogattuk... de ahogy felálltunk, már ugrott is kifelé, és kezdődött előlről a cirkusz. Anyámmal felváltva játszottuk az ápolószerepet.

Ez így ment egész délután, este, és még mindig nem volt semmi. Aztán én mondtam anyámnak, feküdjön le, majd én itt ücsörgök még egy kicsit. Odaültem a sámlira a konyhaszekrény elé, időnként simogattam, beszéltem hozzá, s Mirci a dobozból nézett kifelé rémült, kerek holdszemekkel, szaporán lélegezve. De legalább ottmaradt!

Aztán be kellett mennem valamiért a szobámba, s mikor kijöttem, láttam, hogy Mirci természetesen utánam jött, és hogy mindenütt tócsa van - elment a magzatvíz! Jaj, istenem... én sem voltam ám még 15 évesen a helyzet magaslatán, mit is kéne tenni; egy jó tanács is jó lett volna, de más volt akkor még minden. Hogy érzékeltessem az akkori helyzetet, elég az hozzá, hogy az egész hosszú utcánkban csupán egyetlen házban volt vezetékes telefon, utcai fülke meg vagy 20 perc járásra. Mindenesetre betettem a cicát a dobozba, és akkor eldöntöttem, nem fekszem le, nem állok innen fel, amíg meg nem szülünk!

Így is történt. Folyamatos simogatás és nyugtatás közben, éjjel tizenegy és éjfél között megszülettek az utódok. Újszülött viszonylatban és önmaga kicsiségéhez képest aránylag nagy cicáknak adott életet Mirci. Ketten voltak: egy fekete kislány és egy sárgásbarna cirmos kisfiú cica szopikáltak párhuzamosan egymás mellett Mirci pocakján, aki fáradtan, kimerülten, de megnyugodva, békés, büszke tekintettel nézett fel rám a dobozból.

Jószay Magdolna: Mirci, a kismama

Mirci életében nyugalmas, egyben szokatlan és különleges napok, hetek következtek. Jó anyuka volt, ösztönei remekül megsúgták neki, mit is kell tenni egy játékos kiscicából egyszeriben anyává váló macskának.

MACSKÁKRÓL... 1.

Eleinte ki sem szállt a dobozából, s a kicsik mindig rajta csüngtek. Másnap estefelé már aggódtam, mert úgy láttam, nem evett, nem ivott egész nap semmit. Megmelegítettem a tejcskét, úgy tartottam elé, s akkor szomjasan lefetyelt kicsit belőle, de nem szállt ki a kuckójából.

Következő nap sűrű, tésztával és darabolt, főtt csirkehússal megrakott finom húslevest kapott, ennek, ahogy megérezte az illatát, otthagya kicsinyeit és gyorsan, mint aki attól fél, hogy valaki eleszi előle a kaját, behabzsolta. Nyilván rendesen kiéhezett, hiszen a kicsik csaknem folyamatosan cummogtak pocakján, mint két kis mini vekni. Míg picik voltak a cicák, Mirci így evett: rohanva, habzsolva; szerintem inkább attól való aggódásában, hogy „úristen, most otthagya a kicsiket, mi lesz, ha nem megy vissza minél hamarabb?” Egyszerűen félt, hogy közben bajuk eshet...

Ha leguggoltunk a doboz elé, Mirci tágra nyílt holdszemeiből süttött a féltés, s ha óvatosan, két ujjal simogatva a kiscicákhoz nyúltunk, minden mozzanatunkat éberren, vigyázva figyelte. Mikor végeztünk a cicák simogatásával, Mirci gondos mosdatásba kezdett. Elvégre meg kellett szabadítani minél előbb a kicsiket a kezünk nyomától! Folyton azt láttuk: szoptatás, mosdatás...

Gyarapodtak is szépen, szemmel láthatólag Mirci is büszke volt rájuk. A csöppségek szinte teherhordócsacsi-szerűségként néztek ki, ahogy kis pocakjuk kigömbölyödött. Élénk szopcsizás közben kihallatszott a szájacsákák cuppogása, s látszott, hogy aktívan közreműködnek abban, hogy minél hamarabb tejcsi juthasson szájukba: kis kezükkel vehemensen dagasztották anyjuk hasát.

Mirci lefogyott, hasán lógott a bőr - reménykedtünk, hogy ez azért nem marad így. Hiányzott, hogy nem alszik velem, nem jár az ölembe, hiszen a kicsik mindennél előbbre valók voltak, nem volt rám ideje...

Repültek a napok, a kicsiknek kinyílt a szemük, hatalmas, csodálkozó, kék „kockaszemmel” néztek a világba (mi kockaszemnek mondtuk, bár valójában inkább rombusz alakú szemük van a kiscicáknak); egyszóval tündéri kis pockok voltak.

Első lépteik még ingadozók, dülöngélők voltak, dőltek-borultak, újra felálltak, kezdték előlről, majd teljesen kifáradva bújtak anyjukhoz

szopikálni egy-egy fizikai megpróbáltatásos sorozat után, s úgy ki voltak purcanva sokszor, hogy már az elején bealudtak.

Most már nevet is kaptak a cicák. A kis fekete, úgy tűnt, Mirci mása lesz, csak egy kicsit tohonyábbnak és vaskosabbnak tűnt - ami nyilván még természetes, hisz egyelőre dagi kiscica volt. És amiatt, hogy menés közben úgy látszott oldalról, hogy a fenéke fentebb áll, mint a nyaka, ezáltal valahogy olyan macis volt; így hát rajta maradt a Medve név.

A kis sárgás-barnás cirmos teljesen oroszlánképpel rendelkezett, nem volt babaszépségű arc, hanem inkább hosszúkas formájú - egyébként apja, Bandi kiköpött mása volt.

S ha már Bandit említem, itt közbevetőleg jegyzem meg, hogy Bandi közben odaszokott a házhoz. Teljesen megszeliđítettük, enni is kapott, hagyta magát simogatni, és időnként a házba is bejött, szunyadt egyet-egyét néha egy széken, kipihenni a fáradalmakat.

A hatalmas, buckófejű tigrisť éveig magunkénak mondhattuk, bár szerintem alapból nem kóbor macska, inkább kétgazdás cica volt. Úgy gondolom, azért tartózkodott szinte mindig nálunk, mert eredeti otthonában ő „csak egy macska volt” a háznál, aki ugye, fogjon egeret leginkább... nálunk pedig kaját és szeretetet is kapott. Imádta, ha simogatjuk, hálásan nézett ránk mézsárga szemével, és igen buzgón, férfiasan dorombolt. Legalább 5-6 évig dekkolt nálunk, s a későbbiekben volt, hogy nemegyszer négy cica aludt az ágyamon, tulajdonképpen az egész család. Nekem úgy kellett a kívánt formulára igazítanom magam az ágyamon, hogy elférjenek a macskák, nehogy már kényelmüket megzavarjam, ha netán előbb elhelyezkedtek az ágyon, mint én. Egyszóval, a kis cirmost, elsősorban oroszlán kinézete miatt Leónak hívtuk.

A két kis vadállatnak elegendő szopnivaló akadt, mégis előfordult, hogy kis kezükkel turkálgatták lefelé egymást, nehogy kevesebb tej jusson saját gyomrukba. Ha Mirci megelégelte a nyüzsgést, hatalmas mosdásba lendült, azzal fékezve le a kicsik dinamikus forgolódásait. Úgy el tudtam nézegetni, ahogy nagy cicám egyik tappancsával ellentmondást nem tűrően leszorítja az egyik makkát, s olyan erővel kezdi nyalni, hogy néha már elkezdtem (volna) aggódni, ha nem lettem volna benne biztos, hogy Mirci, az anyjuk, csak tudja tán, mit csinál...? Időnként teljesen

összelapult a kiscica, lenyalt szőre bőrként tapadt a testére, vagy fejét teljesen hátranyalta az anyja... s ha végzett, ugyanezt kezdte előlről, a másik cicával. De soha meg sem nyikkantak a kicsik emiatt.

Telt-múlt az idő, s láttam, a kíváncsiság és a fokozódó testi erőnlét hamarosan meghozza gyümölcsét: a kiscicáknak kevés lesz már a hely, nagyobb mozgáslehetőségre vágnak rövidesen, s a világ is arra vár, hogy általuk is felfedeződhessen...

Jószay Magdolna: Medve és Leó

A kiscicáknak egyre szűkebb volt a hely, ahol moco-roghatnak. Eljött az idő, hogy már kevés lett a doboz. A kicsik térre vágytak, s ágaskodtak a doboz oldalának tetejére... s előbb-utóbb sikerült átbucskázni rajta.

Nagy meglepődés volt, amikor az első buk-fenc megtörtént! Leó volt az illetékes, természetesen. Felhúzódkodott a doboz szélére, hatalmas kék kockaszemekkel körülnézett, hallottam, ahogy koporcolnak a pici lábak a kartondoboz oldalán. Nagy kár, hogy nem volt akkor még megfelelő fényképezőgép, érdemes lett volna megörökíteni ezeket a pillanatokot. Aztán egyszer csak átfordult a súlypont a doboz széle fölött, s erre nem készült föl a tigrincs... hupp, máris a doboz köré tett rongyon kötött ki. Felvettem, egy maroknyi volt az egész cica, tündéri kis bolyhos, apró, szusz-mogós lény. Szívem fölé tettem, ahol négy lábbal kapaszkodott a pulóverembe, kis szíve szaporán vert; kétségbeesett, nem tudván, mi lesz most övele... Hát mi lett volna: megkezdődött a kinti élet!

Mirci eleinte ideges volt, mikor a kiscicák beindultak, állandó figyelemmel kísérte őket. Nem unatkozott egy percre sem! Nemegyszer láttuk, hogy ha túlmerészkedett valamelyik bátor kis felfedező a Mirci által szabott határon, foga közé kapva annak nyakszirtjén a bőrt, visszacipelte a doboz közelébe; s ez igen gyakran így ment órákig.

Ahogy cseperedtek, látszott a különbség Medve és az anyja között. Bár mindkettő fekete és nőstény, Medve kicsit valóban robusztusabb cica az anyjánál, s a bundája is más jellegű: míg Mirci kecses és filigrán, a

bundája selymes, hosszabb szőrzetű; Medve erősebb testalkatú, kicsit görbe, Mirciénél vastkosabb lábakkal, a bundája pedig rövidebb szálú, tömöttebb. S még egy jellegzetes különbség volt köztük: Mircinek világossárga, hatalmas holdszempár tekintett ki háromszög alakú, elegáns kis arcából; Medvének kisebb, kerekébb formájú, narancssárga szeme volt, ugyancsak kerekébb arcban. A járása tényleg medvés volt, meg valahogy az egész feje is, véletlenül sem neveztük soha máshogyan, mint a „medve” szó valamelyik változataként.

Leó értelmes, Bandi-féle mézsárga szemeit és csodás izomzatát nem győztük csodálni. Nyugodtan lehetett masszírozni némi erővel is akár, dorombolva tűrte. Leó mindenben elől volt, ő volt a legbátrabb, ő csinált mindent elsőre. Medve némi habozással és kevesebb sikerrel, de többnyire követte bátyját.

Sokat játszottunk velük, a madzagon húzgálós dolgokat imádták, s előbb-utóbb birkózásba csapott a dolog. Később megkezdődött a be rendezés amortizálása. Rohangálás ungon-berken keresztül, még a falra szerelt könyvespolcokat sem kímélték. Hát igen, néhány váza, bögre, dísz tárgy látta kárát a cicák aktív testmozgásának. Teljesen belejöttünk, mit hova NEM szabad tenni, vagy ha mégis odatettük, hát rátudtunk a dologra. Virágféle csak kaktusz maradhatott meg, hiszen sorban végeztek - természetesen játékból - a többivel. Ha nem a cicák lökték le a virágcserepeket, akkor valószínűleg önálló életet éltek a növények és leestek maguktól... Erre gondoltam, mikor néhányszor hazaérve egy halom föld és széttört cserepek fogadtak a szőnyeg közepén, valamint egyidejűleg alvó, és természetesen ártatlan cicák.

Ők is hamar megtanulták, hova NEM szabad menni. Például a sparhelt lapja, a cserépkályha vasajtaja, kályhából frissen kikapart salak bármilyen csábító, azokkal nem jó kezdeni.

Sokszor szedtem le tehetetlenül lógó kiscicát a függönyökről. Érdekes, ezekbe hiába akadtak bele többször is, mindenek ellenére a függöny a későbbiekben mégsem tartozott az elkerülendő dolgok közé.

Egyszer, süldő macska korukban kergetőzés közben Leó már majdnem utolérte Medvét és rávetette magát, s az útnak is vége szakadt: elzárta az ablak. Mit lehetett tenni, Medve sem hagyhatta, hogy legyőzzék,

s egy lehetőség volt kilátásban: felrohant a függönyre. Ez még nem lett volna baj, de Leó viszont utána! A súly a lendület miatt erőteljesnek tűnt a majd' százéves házfalba szerelt karnis számára - az fogta magát, leszakadt! Szerencse, hogy a cicákra csak a függöny borult rá, és az is mázli, hogy otthon voltam, így a csapdába szorult, áldott jó kiscicákat ki tudtam halászni a leszakadt karnissal jól lerögzített függöny alól.

Nemegyszer előfordult, hogy a reggeli, sürgős készülődésem közepette nem vettem észre, hogy a nyitott szekrénybe beosont valamelyik cica, s ha véletlenül elmaradt az indulás előtti létszámenőrzés, hát mi tagadás, be lett hajtva rá az ajtó. Bizony, csak hallani kellett azt a szemrehányást, amikor hazaérkezve kieresztettem, miután meghallottam a panaszos nyávogást! Megjegyzem, volt néhány ilyen alkalom, s a többrás kényszerű szekrényben-lét ellenére sem volt soha „bepisi” vagy „bekaki”! Ezért nem győztem csodálni őket; viszont egy jó darabig érezhettem a sértettséget. Nagyon jól értenek hozzá a sértődött cicák, hogy hogyan kell levegőnek nézni a személyzetet!

Néha Mirci is csatlakozott játék közben hozzájuk, olyan jó volt nézni, amikor hárman együtt csatároztak. Aztán érdekes volt látni, hogy bár a süldő cicák már ugyanazt az ételt ették, mint anyjuk, még naponta egyszer-kétszer mindig visszajártak szopni anyjukra, s ezt szintén nagyon sajnálom, hogy nem lehetett még akkor megörökíteni, hiszen a két „kiscica” már majd' akkora volt, mint anyjuk!

Nagyon szép időszak volt ez életemben!

Mirci odakerülése után 14 évig laktam még otthon, csaknem ez időtartam végéig voltak cicáink, s ők megszépítették minden otthon töltött percemet. Így, velük és mellettük váltam felnőtté. Megtanultam a felelősséget, a gondoskodást; kölcsönösen rengeteg szeretetet, örömet adtunk egymásnak. Rendkívül fontos és meghatározó élményeim közé tartozik a cicákkal való élet és kapcsolat, hiszek benne, hogy aki így nő fel, lelkieben olyan többletet kap az élettől, melyek más módon nem igazán, nem ugyanúgy pótolhatóak.

Jószay Magdolna: Éjjeli macskajaj

Eljött az éjszaka, leoltom a lámpát,
éjjeli nyugalom, ez lenne a rend.
Barkaszínű macskám óvatosan lépked,
súlytalan a tappancs, dorombol a csend.

Rendben is volna, aludjunk mielőbb,
remélem, ez a cicának is kincs...
Úgy tűnik azonban - bár éjfél jóval elmúlt -,
élénkebb macskája senkinek nincs.

Asztalra, szekrényre, polcokra pattogás,
lehetetlen nincs az ártatlan előtt!
Potyognak a tárgyak: cédék, tollak, csatok,
percenként átugrik takaróm fölött.

Kora reggel persze óracsörgés ébreszt,
párnáján a cica nyugovóra tért.
Mozgalmas éjszakát tudhat maga mögött,
most bezzeg csend van, rumli és csatatér.

Nézzenek oda, milyen lusta cica!
Egész nap alszik, nem hány fittyet rám.
Azt hiszem, újra zajos lesz az éjjel,
s vágató cicától hangos a szobám...

Jószay Magdolna: Bajszán a vízcsepp...

Bajszán a vízcsepp
apró gyöngyként rezzen...
rám néz egykedvűn,
méltóságteljesen.

Hunyorítva méléz,
mancsát fölemeli,
a gyöngy vízcseppeket
bajszáról lesepri.
Tappancsokat tisztít
még alaposabban,
a napra lehet nézni,
rá csak óvatosan!

Fél óra múlva
még mindig azt látom:
tisztogatás, mosdás,
program a porondon.
Most a „csellózás”
van éppen műsoron.
Van-e testrésze, mely
nincs túl mosdatáson?
Végre már megpihen,
öntudatos macska,
néhányat nyalint még,
talán elfárasztja...

Füle néha mozdul
mindenféle neszre,
ezek a legapróbb
zajra kihegyezve.
Helyezkedik, fordul
maga körül párat,
fejéhez tappancsát
használja párnának.
Pihenő puhaság,
béke és nyugalom,
elegáns-finoman
elnyomja az álom.

Jószay Magdolna: Cicák és a cserepes virág

Hazaérek mit sem sejtve,
fárasztó volt ez a nap.
Bársonytalpon jön az este,
s néhány nyugodt pillanat...

Ahogy belépek szobámba,
első, amit meglátok:
szőnyegemet föld borítja,
s törött cserépdarabok.

Két cica néz ártatlanul:
„Fogalmunk sincs, hogy történt!”
Szegény virág padlót fogott,
fogadjam el ezt tényként...

Megunta a felső polcon
virágom az életét,
úgy döntött, hogy nekiindul,
ringbe száll egy jobb helyért.

Cicáim csak segítettek
virágföldet kaparni,
milyen unalmas is lenne
egy kupacban meghagyni!

Földes asztal, földes párna,
földes könyv és monitor -
sokkal érdekesebb minden,
ha föld lepi, nem csak por...

Egész este takarítok.
- Irgum-burgum, rossz cicák! -
Szegény növény darabokban,
nem kell ide több virág!

Befejezem nagy sokára,
leülök még dohogva,
arcátlanul gyűlnek körém
cicáim dorombolva...

Jószay Magdolna: Cicás szombat reggel

Végre itt van a hétvége,
kimerített ez a hét,
várva várom napok óta:
jön a szombat, aludnék.

Alig pirkad, hajnal hasad,
félálomban eszmélek:
jaj, de jó a szombat reggel,
Isten ments, hogy felkeljek!

De a cicák máshogy vélik,
szerintük ez helytelen,
hogy ha én a kelő nappal
a hasamat süttetem.

Vizes nózi orromhoz ér,
elfordítom a fejem,
Haramia nem adja fel,
tappancsa a kezemen.

Honesty is akcióban,
a hátamon elterül,
dorombolás sztereóban -
minden halad remekül.

Összedolgozik a két macs,
megdagasztják vállamat,
akupunktúra szükséges,
felemelő pillanat!

Majd amikor úgy látják, hogy
nem használ itt semmi sem,
Hony cica úgy gondolja,
mosdásra van szükségem...

Próbálkozom még egy kicsit,
hátha mégis alhatnék,
de úgy tűnik: leányálom,
amiben reménykednék...

Kezdődik a kergetőzés,
útban vagyok, gondolom,
jól irányzott cicatoppok
landolnak a hátamon.

Gazdi tervez, cica végez...
sóhajtozva felkelek,
nincs mit tenni, ha a cicák
úgy döntenek: éhesek.

Morgolódom, mindeközben
felnyitom a konzervet,
úgy tűnik most, hogy a cicák
bajszuk alól nevetnek.

Visszadőlök, most már aztán
nincsen lelkipurdalás,
csak azért is megpróbálom,
hátha nem lesz támadás.

Félálomban még felfogok
egy-egy könnyed huppanást,
egyik jobbról, másik balról -
elfáradtak a cicák.

Nyugalom és dorombolás
közben köszönt ránk a nap,
béke honol cicák táján,
én kelek, ők alszanak...

Jószay Magdolna: Porcicák

Készülődöm, takarítok
munka ég kezem alatt,
kész kell legyek ma estére,
bár két cica hátráltat...

Porszívózásnál a cicák
elsőre szétszaladnak,
pár perc múlva ám bizonynyal
gyűlnek és asszisztálnak.

Tisztos távolság egy méter,
onnan lesik árgusan,
ki ez a zajos ellenség?
Jaj, de szörnyű hangja van!

Feketéllik pupillájuk,
testtartásuk készenlét,
lesben állnak lecsapásra,
fotózáshoz illő kép...

A porszívó tekintélyes,
nem mernek szembeszállni,
nem tűnik nekik fel az, hogy
én ki tudnám kapcsolni...

Felmosórúd kerül elő,
cicák most már bátrabbak,
támadásba is lendülnek:
„Ez nem zajj!” - ugranak...

Segítenek jól felmosni
minden rejtett szegletet,
Haramia olykor morog,
tépi, rágja a fejet.

Mikor végre befejezem,
mindhárman kifáradunk,
úgy tűnik, hogy megnyugodtak,
élménydús volt a napunk...

Jószay Magdolna: Bársonytalpak

Bársonytalpak cikázgatnak,
összevissza, fel és le,
hipp-hopp, bőszen futkároznak,
itt a játék ideje.

Nincs akadály, gátlás - semmi.
Pillanat és csatáznak,
szünetel a dorombolás,
dobbantónak használnak.

Repül a könyv, toll és párna,
a lakás egy csatatér,
cicalábak akciója
fél óra, míg véget ér.

Mikor végre kifáradnak,
elfogy cicaerejük,
összeszedek ezt-azt, amazt,
keresgetem a helyük.

Cirmos macskák elpihennek,
eljárták a táncukat,
tegyen végre rendet gazdi,
ártatlan mosakszanak...

Pihenniük kell, elvégre
szünetel a forgalom.
Cicaálmok hol tanyáznak?
Dorombol a nyugalom.

Dobó Georgina Canses: Whiskas reklám közben

Már egy hete csak a macskára gondolok
Rá Rád Rátok
Már egy hete csak Rád gondolok
Már egy hete csak rá gondolok
Már egy hete csak arra gondolok
Hogy szerettél-e
Szerethettél-e vajon.

**Állandóan frissülő irodalmi pályázatok a
<http://poeta.hu/ingyen> oldalon**

*A Barátok Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
